

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ગુલશને માતમ.

નિઝામીયા બુક ડિપોઝે વારંતે ઉરદુ જ્યાન ઝોર ગુજરાતી
હરફમેં લિખકર છપવાને ઝોર પ્રગટ કરનેવાલે

નિઝામુદ્દીન અમીરુદ્દીન કુરેશી

તીન દરવાઝા-અહમદાબાદ.

પહેલી બાર.

૨૦૦૦ કોપી.

અક્ટોબર ૧૯૧૭

જિલ્લુજ ૧૩૩૫

કીમત દો આને.

ઇસ કિતાબકે જુમલા હુકુક મેલ્કુઝ હેં ઇસ લિયે કોઇ
શખ્સ બગેર મજ્જતકે ન છપવાયે.

શ્રી કાઉન પ્રીન્ટીંગ વર્ક્સમાં ભાવસાર ત્રીકમલાલ સાંકળવંદ તથા
ગોશાધિકેશવગર રામગરે છાપ્યું. રીગારોડ-અમદાવાદ.

ગુઝારિશ.

ખાસ મોહરરમુલ હરામમે પઢનેકે લિયે મુસલમાન
ભાઈઓંકે વાસ્તે ચે છોટીસી કિતાબ શાયે કી જાતીહે.
માતમ, મરસીએ નવહે વગયરાકી બોહોતસી કિતાબે
ગુજરાતી હુરુપુમે શાયે હો ચુકીહે લેકિન બોહોત કમ
અયસીહે જે ગલતીઓંસે પાકહોં. હમને ખાસ તબજજોહસે
ઇસ કિતાબકે પ્રુફ દેખેહે ઇસ લિયે શાયદહી કોઈ
ગલતી રહે ગઇહો. તાહમ કોઈ ગલતી રહે ગઇહો તો નાજેરીન
દરગુઝર ફરમાયેં.

તીન દરવાઝા

અહમદાબાદ.

} માલિકાને નિઝામીયા બુક ડિપો.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કોપીરાસિદ વિભાગ]

અનુક્રમાંક: ૭૪૩૪ વાર્ષિક

પુસ્તકનું નામ ગુલશને માલમ

વિષય ૬૪૬૮: ૭ ૪૬૮

ગુલશને માતમ.

શ્લોક ૧.

અય ખાલિકે જુલ જલાલ કરમ રહેમત કર
અય દાદગે હર રંજે અલમ રહેમત કર
સખકત હે સદા ગઝખે રહેમતકો તેરી
અપની તુઝે રહેમત કી કસમ રહેમત કર

માતમે ઝિયા

આંદ ગમકા ચેક જાહિર હુવા હે
ખુન ચશમે ફલકસે બહા હે
આંદ ગમકા ચે જાહિર હુવા હે—આંદ
ખાયા અસગરને ઇસિ આંદમે તીર
દિરી હુલકુમ પર શેહકે શમશીર
હુલા એક શબકા મારા ગયા હે—આંદ

નંગે સર બિન્તે મુશકિલ કુશા હે
 ઇસ મહીને મેં છીની રિદા હે

કયા સિતમ જાલિમેંને ક્રિયા હે—ચાંદ

ચાંદ મેં ઇસ મહીને કે અકબર
 હો ગયા તેગે જાલિમ સે બે સર

ગુલશને મુસ્તુશા સખ લુટા હે—ચાંદ

પેહની અકબરને ઇસ માદમેં કરની
 પેહની અકબરને ઇસ માદમેં બેડી

લાશા સરવરકા બે સર પડા હે—ચાંદ

ઇસ મહીને મેં ઉસ શાહકા સર
 જાલિમેંને શિરાયા હે દર દર

લોગો સર ખીટા યે ગમઝી જા હે—ચાંદ

ઉમ્મે કુલસુમ કેહતીથી રો રો
 મરદુમે કુશ કયોં રોતે તુમ હો

ઇતલ સરવર તુમ્હી સે હુવા હે — ચાંદ

કેહતી ઝેનખથી ઇસ માદમેં લોગો
 ઇસકે બદલે મુઝે માર ઠાલો

ગાઝી આબિદ યેહી અબ રહા હે—ચાંદ

અય ઝિયા કિરકો યે ગમ નહીં હે
 ગમે હુસનેન કુચ્છ કમ નહીં હે

જાનવરને લી યે ગમ ક્રિયા હે—ચાંદ

માતમે શરીર.

શેહકી કસ્તી તખાહીમેં આપ

ખાક ઉડાતી હે સારી ખુદાઈ

શેહકી કરતી તખાહીમેં આપ—શેહકી

ઝેહેર હઝરત હસનકો દીયા હે

હાય દુકડે કબેજી હુવા હે

કયા મુસીબત ફલકને દીખાઈ—શેહકી

ગમસે બેચેન આલમ હે સારા

હાય કાસમ સે ફુલે કો મારા

કયાહી જાલિમને કી બે હયાઈ—શેહકી

કતલ મકતલમેં કાસમ હુવા જીજી

પીટ કર સરકો ચિદલાઈ ઝેનજી

હાય બાઈકી સુરત મીટાઈ—શેહકી

જન અસગર કી લી તીર સે હાય

મારે મુસલીમ કે દોનોં પીસર વાય

હાય અકબર પે બરછી ચલાઈ—શેહકી

હાય મારા હુસેને હસીં કો

ગમસે લરજા હે અરશે બરીં કો

ગમકી બદલી ફલક પરહે છાઈ—શેહકી

અય શરીફ અબ ન આગે બ્યાં કર

સદમા હોતા હે રહે નખી પર

લુટ ગઈ સબ અલીકી કમાઈ—શેહકી

માતમે નાઝ.

હુલા કાસમ તુઝે રનમેં જના ન થા

હાય શાદીમેં ગરદન કટાના ન થા

હુલા કાસમ તુઝે રનમેં જનાઝુંન થા—હુલા

હુલહન કેહતી થી કરકે યું ઝારી

મોત આઘ અગર થી તુમહારી

રન સિવા હુસરા કયા બહાના ન થા—હુલા

અયસી શાદી કબી લી સુની હે

બેવાહ એક શયક્કી હુલહન બની હે

અર્થ યું તુજકો હમણે સતાના ન થા—હુલા

અર્થ તુજકો નઝર ન ચે આયા

જનકર સરકો ઉરકે કટાયા

ક્યાતન ઉરકેમેં બેડા શહાના ન થા—હુલા

હાય લાશે પે ઉરકે મેં જતી

આતિશે ગમકો અપને બુઝાતી

અબી મૈયતકો ઉરકે ઉડાના ન થા—હુલા

જુરકો પાઝા અલી મુરતુઝાને

રખા સીને પે ખયરનતીસા ને

ઉરકા લાશા ઝમીં મેં દખાના ન થા—હુલા

અસ્ક આંખો સે હેં સળકે જરી

દિલમેં ગમકી લગી હે કટારી

નાઝ તુજકો ચે માતમ બનાના ન થા—હુલા

માતમે રસા.

શાહે દીંકા જહાં સે સદર હે
 સુરતે અખ હર ચસ્મે તર હે
 શાહે દીંકા જહાંસે સદર હે—શાહે
 હો ચુકે રખસત એકેલે હરમ સ
 પુછતે અશક હેં ચસ્મે નમ સે
 તેગે હયદર બી ઝેમે કમર હે—શાહે
 દરપે ખામે કે હાઝીર હે દુલ્લ દુલ્લ
 દેખ લો આખરી ચે તજમુલ
 ફિર જહાંમે કહાં ચે કમર હે—શાહે
 સજ કે હથિયાર લો શાહે આદિલ
 આયા આઅદાએ દીંકે મુકાબિલ
 ઝાલિમોં કે કહાં અખ મદર હે—શાહે
 ગુરઅતે શાહે સદર તો દેખો
 નેહરે તેગે હયદર તો દેખો
 લશકરે શામ ઝેરો ઝમર હે—શાહે
 મારે ચુન ચુન કે લાખોં સિતમગાર
 હો ગયે હુકમે ખાલિક સે લાચાર
 બખરીશે આસીયાં પર નઝર હે—શાહે
 ગરબે હઝરત નયે ઉનસે મજબુર
 પર રઝા મનદીએ હકથી મનઝુર
 બસ મેં રોખાહ કે શેરે નર હે—શાહે

ઝિખ્હ હોતા હે અય વાયે સૈયદ
 ગોદ મેં સર લિયે હેં મોહમ્મદ
 શિમરે બેદી ચઢા સીને પર હે—શાહે
 અય દરેગા હુવે કતલ સરવર
 પીટતે રેહ ગઇ સરકો ખવાહર
 હર તરફ અય ચેહી શોરો શર હે—શાહે
 બે અદબ તું ન અયસા ગઝબ કર
 બોસા ગાહે નખીકા અદબ કર
 ચે જીગર બંદે ખયરલ બશર હે—શાહે
 ચુમતે ચે ગલા ચે પયખ્ખર
 ફેરતા હે લાઝ ઉસપે ખનજર
 ક્યોં બનાતા જહન્નમેં ધર હે—શાહે
 માજરા હે અઝીઝો ચે ગમકા
 છુટ ગયા ખેમા શાહે ઉમમકા
 દુખતરે કાનેમા નંગે સર હે—શાહે
 ખચ્ચે રોતે હેં સેહમે હુવે સખ
 પીટતી સરકો હે અપને ઝેતખ
 કેદ હોનેકી સખકી ખખર હે—શાહે
 યાં તો ચે આલમે બેકસી હે
 શકા દો દિનકા ઓર તિશનગી હે
 વાં શહે દીકા નેઝે ચે સર હે—શાહે
 કયા રસા લિખ્ખુ હાને સકીના
 ચાક ચાક ઇસ અલમસે હે સીના
 આને એહમદકી ગમકી સહર હે—શાહે

માતમે રસા.

રનમેં કેહતે થે સરવર હમારે

અલી અકબર ખતા મેરે પ્યારે

અમ જીયે બાપ કિરકે સહારે—રનમેં

હે કહાં આજ શિમરે સિતમગર

ફરદે મેરી ગરદન પે ખનજર

તુજકો મારા મુજે આકે મારે—રનમેં

તુમસે ઉમ્મીદ થી મુજકો બેટા

દોગે મેરે જનાઝે કો કાંધા

તુમતો પહેલેહી જન્નત સીધારે—રનમેં

તેરે મરને કે થે દિન નહીં થે

મરને જયસે તો બેટા હગીં થે

દે ગયે દાગ દિલપર હમારે—રનમેં

હવઝે કોસર પે દાદા સે મિલનાં

હાલ મેરા થે હઝરત સે કેહના

પ્યાસે બાબા હેં દરિયા કનારે—રનમેં

આપકે નવ નિહાણોં કો મારા

મેરે નાઝોં કે પાલોં કો મારા

ફેરે હલકોં પે ખનજર દોધારે—રનમેં

દરે ખયમે પે બાનુએ મુઝતર

આકે કેહતે થે બા દીદગ્ગે તર

અલી અકબર કિસે માં પુકારે—રનમેં

શર્મ ઝાલિમ કો હય હય ન આપ
 તેરે સીને પે બરછી લગાપ
 બેહ ગયે હોકે ખું દિલકે પારે—રનમેં
 બર સરે લાશે દિલબદે શપ્પીર
 કહેતે થે અય રસા યે વો દિલગીર
 કોઇ ઇસ લાશ પે તુજકો વારે—રનમેં

માતમે ગવસી.

હાય આજ ગમકી સદા હે ચમન મેં
 હે ખિઝાં ગુઝશને પંજેતન મેં
 હાય આજ ગમકી સદા હે ચમન મેં
 યે વો જીતને ગુઝે નવ બહારી
 હો ગયે સગ કલમ એક બારી
 તીર ખાગે હેં સગ ગુઝબદન મેં—હાય
 મિસ્ત્રે નરગીસ હરએક ચસ્મે તર હે
 લાલાસા દાગ બર હર જગર હે
 સર્વ કદ ખમ હેં ઇલ અનજુમનમેં—હાય
 બન બન આજ ગમકી સદા હે
 બઝમે મશરતમેં ગમ હો રહા હે
 એહલે દુનિયા હે રંજો મહન મેં—હાય
 કોઇ મગમુમ રોતા ખડા હય
 કોઈ આજુર્દા દિલ હો રહા હય
 શોરે માતમ હે ઇસ અનજુમન મેં—હાય

શાહને સિજદે મેં સરકો કટાયા
 રાહે મવલા મેં ધરકો લુટાયા
 પાયા રતના શહાદતકા રનમેં—હાય
 અર્જી ગવસીકી તુમ સે હે સરવર
 આજેઝોકે હો તુમ બંદા પરવર
 મુજકો રખના તુમ આપને અમનમે—હાય

માતમે અશરફ.

બાનુ અકબર કો રોકર પુકારી
 શિકલ દેખુંગી ક્યોંકર ચે પ્યારી
 બાનુ અકબર કો રોકર પુકારી—બાનુ
 રનકો લડને ચલે જામ કે અકબર
 ઉરકો બાનુ પુકારી યું રોકર
 આવો લેલું બલાયેં તુમારી—બાનુ
 ક્યોં ન હોવે કલેજ દો પારા
 મરા અસગર ગયા રનમેં મારા
 તીર અયસા લગા ઉસ્કે દારી—બાનુ
 કિસ્કો અબ મેં થપક કર મુલાઉં
 કિસ્કે ઝુલેકી ડોરી ડિલાઉં
 દુધ કિસ્કો પિલાઉં મેં વારી—બાનુ
 ધરકી સાલે ગીરાહ બી ન આઇ
 ધરકો મેંહદી લગાને ન પાઇ
 રેહ ગઈ દીલકી ઉમ્મીદ સારી—બાનુ

મેરે સરસ ઉઠા મેરા વાલી
 હો ગઈ જોદ બચ્ચોસે ખાલી
 કહું કિસ્સે મેં બુલ્લોંકી મારી—જાનુ
 શિમરકો જગ સકીનાને દેખા
 બોલી ચિલ્લાકે અય મેરે બાબા
 ધમિને બાલી હે મેરી ઉતારી—જાનુ
 મેરે વાલીકો કોઇ સુનાવો
 અપની પ્યારીકો આકર મનાવો
 હમસે રૂઠી હે બેટી તુમારી—જાનુ
 બસથા અશરફે ચે કાલે સકીના
 હુવા ઝિન્દાંમે પુરા મહીના
 કોઇ કરતા નહીં દરત ચારી—જાનુ

માતમે આજીઝ.

જોય હાયરે જસકા વતન કરબલા હે,
 વાહ તો આલે નખી મુસતફા હે—રે જોય.
 હે ખુદા જોર ખુદાઇકે ખાસે,
 જોર મોહમદ નખીકે નવાસે.
 જસકી અમ્મા ખીખી ફાતીમા હે—રે જોય.
 જોલે ઝયનખકે પ્યારે અમ્માંસે,
 હમકો જાને દો અપની રજાસે.
 હકકો ફરમાન હમપર બજા હે—રે જોય.

બોલી સરવરસે તખ વોહ સજીના,
 ખાલી કરકે ચલે તુમ મદીના.
 ખચેર વાલી હમ્મારા ખુદા હે—રે ઝોય.
 દેખ કરખલકો જાકર ખસાયા,
 હકકે સીજદેમે' સરકો કટાયા.
 હસપે હરદમ યે સદલે અલા હે—રે ઝોય.
 મુજકો દીદાર અપના દીખાઓ,
 ઝોર હમે' પાસ અપને ખુદાઓ.
 જનો દીલ મેરા તુમપે શીદા હે—રે ઝોય.
 ગમસે માતમ કીયા ખતમ રોકર,
 ઝોર આંસુસે મોંહ અપના ધોકર.
 મોઆફ કીજો જો મેરી ખતા હે—રે ઝોય.
 કરના આજીઝપે તુમ મેહરબાની,
 હોઝે કવસરકા પીલવાના પાની.
 આપકે દરકા કમતર ગદા હે—રે ઝોય.

માતમે ગવસી.

ઝોય હાય હે યે માતમ શહે કરખલાકા,
 ખસ વોહ હામી હે દૈનો મકાંકા—રે ઝોય.
 તેગ અયસી વોહ રતમે' ચલાઇ,
 આશરીકી સદા હકસે આઈ.
 સીના શક હો ગયા આસમાંકા—રે ઝોય.

બસ દીલાવર વોહ શાહકા પીસર હે,
 ઝોર શુબ્બતમે વોહ નામવર હે.
 નામ અકબર હે ઉસ નવ જવાંકા—રે ઝોય.
 હે દીલાવર વોહ સારે હરમકે,
 હોશ ઉડતે હે અહલે સીતમકે.
 ખૌફ ઉનકો નહીં અંપની જાંકા—રે ઝોય.
 જાલીમાં પર પડી જળ તળાહી,
 માર કર ફોજ સારી હટાદી.
 ગુલ થા હર સીમત અલ-અમાંકા—રે ઝોય.
 થા યે મંજુર અમરે ખુદાકો,
 દે શહાદત સહે દરબલાકો
 વર ન કયા તાળ થા ખુદમ-રાંકા—રે ઝોય.
 થા વોહ શેરે ખુદાકા ખ્યારા,
 જાલીમાંને ઉસે રતમે મારા.
 શૌક થા ઉસકો બાગે છનાંકા—રે ઝોય.
 ગૌસી તાકત નહીં અળ કલમકો,
 લીખ્ખે શાહકે ને રંને અલમકો.
 ખતમ હે યહાંસે ગમકે ખ્યાંકા—રે અય.

માતમે ગુલામે અલી.

ઝોય હાયરે મુખતારે જન્નત સીધારે,
 ખાલીકે છીખરીયાકે વોહ ખ્યારે—રે ઝોય.

હેં જીગર જાશે વોહ મુસતફાકે,
 તુર દીદે હેં મુશ્કીલ કુશાકે
 હેં વોહ ખાતુને જન્નતકે પ્યારે-રે, ઝોય.

અપને નાનાકી ઉમ્મતકે ખાતીર.
 જન દેનેયે હો-ગયે હેં હાઝીર
 યાને શબ્બીર સરવર હમારે-રે ઝોય.

અમરે હક પર વોહ કયસે યે કાયેમ,
 યાને ઉસ રોઝ હઝરતયે સાયેમ,
 પર ઝરાબી ન ઉફ કર પુકારે-રે ઝોય.

ઝોર જખ આયા વકતે શહાદત,
 તખતી અલ્લાહો અકબર ઇમાદત.
 મા-સીવા ઉસકે કુછ નહીં પુકારે-રે ઝોય.

અયસા સદમા હે કીસને ઉઠાયા,
 રાહે હકમેં હે સરકો કટાયા.
 અમરે હક પર હો રાઝી સીધારે-રે ઝોય.

દીવે મુઝતર હે આસી સમો રોઝ
 આ-તશે હીજમે હે જીગર સોઝ.
 જન બાકી નઝર હે તુમહારે-રે ઝોય
 અર્ઝ યે હે ગુલામે અલી કી,
 હો લીકા મૂજકો હઝરત નબીકી.
 પહોંચું મતલબકો સદકે તુમહારે-રે ઝોય.

માતમે રખા

આજ સરવરને સરકો કટાયા,
 રાહે મયલામેં ધરકો લુટાયા—આજ.
 કોન અયસા હે સરકો કટાવે,
 ધરકો રાહે ખુદામેં લુટાવે;
 હુકમે ખાલીક હે કયસા બજાયા—આજ.
 શાહને તલવાર અયસી ચલાઇ,
 રાહ દોઝખકી સખકો દીખાઇ;
 લશ્કરે અહલે કીકો ભગાયા—આજ.
 કયા હકીકત કહે કોઈ ઇસકી,
 થા જો ખુશખુ નખીકે ચમનકી;
 હસને કરખલકે બનકો બસાયા—આજ.
 હાથે જો હો નખીકા નવાસા,
 ખુદમ ઝાલીમ કરેં ઉસપે અયસા;
 તીન દીન શાહકો પ્યાસા ખીદાયા—આજ.
 અય અઝીઝો યેક કયા ગમ નહીં હે,
 ગમ અહલે હરમ કમ નહીં હે;
 હાય કયા ખીખીયોંકો સંતાયા—આજ.
 ગમમેં અહલે હરમ શાહે દીકે
 હસને આંખોંસે આંસુ બહાવે,
 ઉસને જન્નતકો બેશક હે પાયા—આજ.

ધસ રઝાયે હુઝીકો અય સરવર,
 ભુલીઓ મત મેરે બંદા પરવર;
 જીસને રોરોકે માતમ બનાયા—આજ.

માતમે રેહમાન.

ઝોય હાથે કયા લીખું હાલ સુગરાકે ગમકા,
 સીના ફટતા હે ધસ જી કલમકા—રે ઝોય.
 રોકે સુગરા ચેહ બોલી હો બેતાબ,
 કયું ન મેરે પીદરકો દીયે આબ.
 જો થા સરદાર અરબો અજમકા—રે ઝોય.
 દતના આખીદને આંસુ બહાયા,
 બાપકે ગમ સીવા કુછ ન ખાયા.
 યુલ થા રખસારોં પર અશમે નમકા—રે ઝોય
 તીર બર હલક અસગરબી ખાથે,
 ઝોર અખ્યાસ ખાઝુ કટાયે.
 હાથે શખ્ખર પીયે જમ સમકા—રે ઝોય.
 લડતે શખ્ખીર ચે રનમેં અયસે,
 લાખોં ખુઝમેં હો એક શેર જયસે.
 થા નવાસા જો શાહે ઉમમકા—રે ઝોય.
 આરઝુ હે ચે શખ્ખીરો શખ્ખર,
 દસ્તે ખુદ હો ઝોર રહમાનકા સર.
 હે ભરોસા તુમહારે કરમકા—રે ઝોય.

માતમે હામી.

ઝોય હાયે આજ અસગર અલી રન સીધારે,
 ઝોહરા ખીખીકે થે વોહ પ્યારે—રે ઝોય.
 જન્નો ધનિસાં થે રોતે ઝમીં પર,
 ઝોર ફરીશતેલી ચરખે બરી પર;
 અલ અમાં અલ અમાં સગ પુકારે—રે ઝોય.
 બદલે પાની થી પાની શહાદત,
 ચશમથે ફયેઝ બહરે સખાવત;
 તીશના લખ હોકે દરીયા કીનારે—રે ઝોય.
 નાલે નાલોંને અયસે મચામે,
 ચશમે દરીયાને આંસુ બહાયે;
 બન ગયે અબ્થ થે આહ સારે—રે ઝોય.
 તદખ હે જિંદગાની ખુદાયા
 ખીજીયુ ઝોર સાંપને ઝેઝર ખાયા;
 બન દેતે હેં સગ ગમકે મારે—રે ઝોય,
 રોઝે મેહશરમેં પાઉં ગુલામી,
 બા અદખ અર્જ કરતા હે હામી;
 સદકે હોતા હે હરદમ તુમહારે—રે ઝોય.

માતમે રઝા.

મેરા માસુમ પ્યારા, રાજ દુહારા, હાયે અલી અસગર,
 હમેં છોડ સીધારા, પ્યારા હમારા, રાજ દુહારા.—હાયે

છાંડકે હમકો ગમે યહાંસે, પ્યારે સરજન-હાર,
 હીજમે તોરે માદર તોરી, કરે હે રો રો પુકાર,
 મરી આંખોંકા તારા, દીલકા સહારા, રાજ દુહારા.—હાયે.
 બન બન હુંકું, જંગલ બટકું, પાઉં ન તેરા નશાન,
 પ્યારે અસગર જલ્દ ખખર લો, જાતી હે મેરી જાન,
 મેરી જાન ખુદારા, કર એક નદારા, રાજ દુહારા.—હાયે.
 હાયે સીતમ, બેકોશ પડે હો, દીલપર ખાકર તીર,
 પ્યારે અસગર મોંહસે બોલો, કાન થા વોહ બે પીર,
 તુમહેં કીસને હે મારા, બોલો ખુદારા, રાજ દુહારા.—હાયે.
 સરવર તોરે ગમમેં રઝા યેહ, બેવે હે અપની જાન,
 જલ્દ ખખર લો, ગમસે છુડાઓ, અપના બતાઓ નશાન,
 કરે વાંપે ગુઝારા, મારા યેહ નારા, રાજ દુહારા,—હાયે

માતમે રઝા.

લોગો માહે મોહર્મ હયે આમા,

જીસમેં સરવરને સરકો કટાયા.

૧ લોગો.

જગ ચલે કરજલા શાહેઅકરમ છખને અખ્ખાસને આકે ઉસદમ

ચક્મસે ખું બહાકર સુનાયા.

૨ લોગો.

આપકો હયેં ખુજાતે દમારો, પેશ આવીંગે કુશી જલ્દાસે.

દીલમે કયા અપકે યેહ સમાયા.

૩ લોગો.

બોલે હઝરતયે સુન અય ખીરાદર, તેરા કેહના હયે બેસક બરાખર

હોકે મમમૂમ શિર સર ઝુકાયા,

૪ લોગો.

- બોલે જમસે કે અયે બાધ મેરે ખવાખમેં આકે. એક દીવ નખીતે.
અપને નજદીક મુજકો ખુલાયા. ૫ લોગો.
- ઝોર કહા રાહે મોલામેં પ્યારે, સર કટા ઝોર ધરકો લુટાં દે.
યેહ કહા ઝોર ગલેસે લગાયા. ૬ લોગો.
- જમને અખ્યાસસે બોલે સરવર, જો હો રાઝી રઝાએ ખુદાપર.
કયું ન હો શીર બલદ ઉસકા પાયા. ૭ લોગો.
- શાહને સર કટાયા ખુશીસે, ઝોર ધરબી લુટાયા ખુશીસે.
બેડરે ઉમ્મત યેહ સખ દુઃખ ઉઠાયા. ૮ લોગો.
- હયે દોઆએ રઝા બા દીલે ઝાર, પાસ ખુલવાઓ અખ શાહે અખરાર
આપકે હિજને હયે સતાયા. ૯ લોગો.

માતમે રઝા.

- આજ શેહ સર કટાતે હયે પ્યાસે
યાને હઝરત નખીકે નવાસે ૧ આજ.
- લાશે અકબર જો ખયમે મયે આધ, બાનુ બોલી યેહ દેકર દુકાધ,
કીસને મારા હયે ઉસકો જફાસે. ૨ આજ.
- માંસે તુમ બોલતે કયું નહી હો, દર્દ જખ્મોંકા કેહેતે નહી હો.
મુઝસે શાયદ હો તુમ કુછ ખફાસે. ૩ આજ.
- ખરબીયોંસે છિદા સખ બદન હયે, ખુમે દુખા તેરા પયેરહન હયે
દાદ આહુંગી હસકી ખુદાસે. ૪ આજ.
- કલે આલે નખી કરદીયા હયે, બચ્યા એકલી ન બાકી રખા હયે.
ચારા કખ હયે ખુદાકી રઝાસે. ૫ આજ.

- શર્મ આત્મ ન તુઝકો લલ્લનાં, જમ્યે સમશીર ઓર શેહકા સીના.
ખોદ આયા ન તુઝકો ખુદાસે. ૬ આજ.
- ને હો અસવર દોશો નખીકા, રાહતે દીઠ્ઠો હઝરત અલીકા.
વો હો મગમૂમ કરઓ બલાસે. ૭ આજ.
- શાહરત આલમમે યેહ કુઝકુ હયે, હર જગહ બસ યેહી ગુફતુગુ હયે
આજ સરવરકો મારા દગાસે. ૮ આજ.

માતમે રઝા.

- આજ સરવરને સરકો કટાયા,
રાહે મોઝા મંચ ધરકો લુટાયા. ૧ આજ.
- કોન અયસા હયે સરકો કટાવે, ધરકો રાહે ખુદા મયે લુટાવે;
હુકમે ખાલિક હયે કયસા બખાયા. ૨ આજ.
- શેહને તલવાર અયસી ચલાય, રાહ દોઝખકી સખકો દિખાય;
લશ્કરે અહેલે કીકો ભગાયા. ૩ આજ.
- કયા હકીકત કહે કોઇ ઇસકી, થી ને ખુશખુ નખીકે ચમનકી;
ઉસને કરબલકે બનકો બસાયા. ૪ આજ.
- જોકે મુખતારે કોસર કલાવે, હાએ ખ્યાસા વેહ ગરદન કલાવે;
રંજ કયા યેહ, શલકને દિખાયા. ૫ આજ.
- હાએ ને હો નખીકા નવાસા, જુદમ ઝાલિમ કરે ઉસપે અયેસા;
તીન દિન શેહેકો ખ્યાસા બિહાયા. ૬ આજ.

અયે અ ઝીઝો ચેહ કયા ગમ નહી હયે, ગમે એહલે હરમ કમ નહી હયે;
હાએ કયા બીબિઓકો સતાયા. ૭ આજ.

કસિ રઝાએ હઝીકો અવ સરવર, ભુલ્યો મત મેરે બંદા પરવર;
જસને રોરોકે માતમ બનાયા. ૮ આજ.

જોગીનામા ઝંકા.

દીપચંદી.

જોગી કાંધે પે રખકે ઉદાસા
અલકે ગોકુલ મેં કરસોજી ખાસા
રેહમ આપા ન કુચ્છ સિખકો બી
હાથ મારા નખીકા નવાસા
ઉમરમેં છે મહીને કા અસગર
શીરે માદર સે ગુઝરા પ્યાસા
દાવ મેં આકે હારે યજીદી
કમા ગિરા જીતકા શેહ કે પાસા
પાઉ દેખે કપ્પુતર કે જળ લાલ
હોડી સુગરાને તળ શેહકી આસા
હાલ પુછો ન કુચ્છ શેહકે ગમકા
હાથ હરએક બશ્વર હે હિરાસા
હુવે બરબાદ નાહક ઝંકા તુમ
જ મેં કુચ્છહી ન અપને તપાસા

જોગીનામા ઝકા.

જોગી હઝરતકે રોઝે પે જાકે
 ફાતેકા પડ યદોંકા ઉઠાકે
 બોસા તુરખતકો ફિર દીજીયો તુ
 ચુમીયો પહેલે આંખે લગાકે
 વોહી જોકુલ વોહી બિંદરાખન હે
 વહી રેહના તુ તુરખત બનાકે
 જો કુરાત હે વો હે રસ્કે ગંગા
 નામ જપના ગુરખ નહાકે
 ચ્હાંકી મટી હે ટીલેકે કાબિલ
 કરિયો પુજ જખીં પર જમાકે
 ગમકી સુમરન કો હાયોમેં લેકર
 ફેરીયો અપની ગરદન ઝુકાકે
 આશરીં હે ઝકા જખતો તુમકો
 બાંધો મઝમુન શેહ કરબલાકે

જોગીનામા હાફિઝ.

જોખી દીલકા બના સાદ્દ દરપન,
 અપનેમેં આપ કર પીચુકા દરશન—જોગી.
 દીલમેં તો યુગમ સારા બસા હે,
 ઓર કયરા હસદકા ધરા હે,
 દેખ અપના ઉઠાકર તુ દામન—જોગી.

હીરસે દુન્યાને હે તુજકો ઘેરા,
 દીલમેં સારા બરા હે અંધેરા,
 પાક પેહલે બનાવે તનો મન—જોગી
 ઇશકે મવલાકી આતશકો બડકા,
 હુખ્યે દુન્યાકા કર દુર ધડકા.
 જખ દહાવેગા જગમેં તુ અહસન—જોગી.
 મજે ઉલટકા કર નોશ ખાલા,
 ઝિકરે કલખીકા લે હાથ માલા.
 ચોર પકડ ભે કોઇ જાયે મામન—જોગી
 દુર કર દીલસે રખરો ગુરરી,
 તાકે હાસીલ હો તુજકો હુઝુરી.
 છોડ દે યાર ચે અપના બચપન—જોગી
 પયદા કર કોઇ કામીલ તુ મુરશીદ,
 હે ચે હાફેઝકી તુજકો તકૈયુદ.
 દલમકા પાયેગા શીર તુ મખ્ખન—જોગી.

જોગન નામા રઝા.

મેંતો કરખલમેં મસકન કહંગી,
 શાહકે ગમમેં બિરોગન બનુંગી.—મેંતો.
 ગલેમેં સેલી બગલ મીર્ગ—જાલા,
 હાથમેં માલા કાનોમેં બાલા,
 નામ સૈયાંકા હરદમ જપુંગી—મેંતો.

દીલકો અપને કહંગી મેં પાત્ર,
 ગમમેં સૈયાંકે લે એક તાન,
 નામ લે લેકે વાકા જણુગી—મેંતો.
 મેંતો ધુની રમાડગી બનમેં,
 આકે કરબલ લગાડગી તનમેં,
 હીજમેં શાહકે જલજલ મરંગી—મેંતો.
 બનકે જોગન શીરંગી મેં બનબન,
 વિદે લખ પર મેરે હોગા રનરન,
 રંજ જો કુછકે હોગા સહંગી—મેંતો.
 નાસેહા મેં ન માનુંગી કેહના,
 બનકે જોગનહી કરબલમેં રેહના,
 શાહકે ગમ-મેંહી મેં જાન દુંગી—મેંતો.
 રંજ જો કુછ કે હોગા સહંગી,
 શાહકે ગમમેંહી જાન દુંગી,
 અય રજા માર આસન રહંગી—મેંતો.

જોગી નામા રજા.

હે સત્નામ ઉસપે જોગી હમાસ,
 બજમે કરબલકે જો થા સીધાસ—હે.
 સામમે દુશ્મનોંકે લડા વેહ,
 જો હિમાયત થા જીાર જો સહારા—હે.
 તીન દીન તક ન પાની પીસાયા,
 એક બયડે યે આદ કિનારા—હે.

રાહે હકમે દીયા સરકા અપને,
 સેહ લિયા ઉસમે ખંજર દો ધારા—હેં
 બખ્શવાનેકો નાનાકી ઉમ્મત,
 જન દેના કીયા થા ગવારા—હેં
 શીરને કચુંકર બને હમલી જોગી,
 ઇશકમે ઉસકે જોલે સીધારા—હેં
 અય રઝી કેક સત્તામ ઉસપે તુલી,
 બલકે ખાલીકકા જો થા પ્યારા—હેં

જોગીનામા ઝરરા.

જોગી દુખયા મહીના હો આલા,
 ચંદ્ર વસલા આકાશી જગાલા.
 મમ કરીતાંત ફાવી ધરો ધર,
 દુખ જે જોલે હોતે ત્યાંયા વર.
 પાહુની ફાર ગમચી હે હુંગર,
 એતા ધીર ધર ન્યા અમચા જીવાલા—જોગી.
 હુશે ગીલમાં મલક જીનો ઇનસ',
 દર ગમે ઇજને હૈદર અંદ ગીરયાં;
 દીલ તપાનંદો સીના ખીરયાં,
 બર્ખાં દાગ દારંદ બર દીલ ચુ' લાલા—જોગી.
 હોજે દુખજી કરો આઉ ચુ' ધાલ,
 પાની અખીયાંસે જરી થીયો લાલ,
 ગમમે પાંજે થીયો હેડો બદ હાલ,
 જોડો થીયો આય કોઇ મરન વાલા—જોગી.

આલમ હસનેનનાં દુખમાં છે સારો,
 માયે જીન્નો મલક ચાંદ તારો;
 આયે દહાડામાં સરદાર હમારો,
 ગયો રાહે મવલામાં જન કર હવાલા—જોગી.
 ગમસે ઝરરા કરજવા ફટત હે,
 બાગ ઝોહરાકા બનમેં છુટત હે;
 અબ સહીનાસે બાબા છુટત હે,
 ચલો રનમેં જોઝનકો લે હાથ બાલા—જોગી.

રિવાયતે જોગી.

ઉરસ આલે નખીકા હે આયા,
 હુરો ગીલમાંને સંદલ ચડહાયા.
 જોગી સબ મીલ ચલો કરબલાકો,
 આજ મેલા શહીદોંકા આયા.
 રનમેં કાસીમ બનેકી હે શાદી,
 દસ્તે કરબલમેં મંડવા છવાયા.
 ઉનકો રીઝવાં પીન્હાનેકી ખાતીર,
 ખાસી પોશાક જમતકી લાયા.
 ચારો આલે નખીકે સીવા ચોર,
 દરદો ગમ અયસે કીસને ઉઠાયા.
 આજ શોહદાયે દસ્તે બલાપર,
 અરશે આઝમનેં ડાલાહે સાયા.

જોગી આલે નખાંકિ મહેશ સખ,
ખાસ જનતમેં હકને બનાયા.
પાક આલે નખી પર ખુદાસે,
દેખે તોહશ દરદોંકા આયા.
શુકરેખાલીક અદાકર તુ ખુરશીદ,
રાહ—નુમા પેશવા અમસા પાયા.

જોગી નામા રઝા.

ખુબ યેહ જોગીનામા કહા હે,
અય રઝા વાહવા વાહવા હે—અય.
જોગી દુન્યાકે ગમસે હો બેડર,
કર તવકકુલ તુ ઝાતે ખુદા પર;
યેહ હુમા યેહ હુમા યેહ હુમા હે—અય.
જોગી રંજો અસમ—દીમેં રેહના,
મુદ—દઆ અપના હકસેહી કેહના,
યેહ દુઆ યેહ દુઆ યેહ દુઆ હે—અય.
જોગી તુ મયકદેમેં ન જાના,
સારે બદકામસે મોહકો શીરાના;
યેહ વશા વેહ વશા યેહ વશા હે—અય.
જોગી જીસસે કે દીનકો લખાયા,
હસસે મર તુને મોહકો શીરાયા,
યેહ દગા યેહ દગા યેહ દગા હે—અય.

જોગી તુ બ્રહ્મ મતકર કીસીપર,
 આહિ મઝલુમસે ડર તુ અકસર,
 યેહ જદા યેહ જદા યેહ જદા હે—અય.
 જોગી હો તુઝસે જો કોઈ આલા,
 હસકી બદગોષ્ઠપર હો ન શયદા,
 યેહ હવા યેહ હવા યેહ હવા હે—અય.
 અય રઝા જોગીતામા યે સુનકર,
 કયા અજબ ગર કહે સબ સુખન-વર,
 મરહબા મરહબા મરહબા હે—અય.

મસનવી

બનેં કયોં કર ન ચેહરે જદે સમકે
 કે અસરા આગયા ફાગનમેં અબકે
 કનધ્યા બિર્મે ગર આજ હોત્તા
 બજા કર બનસરી માતમ કી રોતા
 નધ સુરત કી વો હોલી રમાતા
 બસન્તી લે મેં વો હિન્ડોલ ગાતા
 ચે કેહતા દિલ ન હો ગમ ખવાર અપના
 તો ફિર દુનિયામેં કયા અવતાર અપના
 જીગર કરતા ચે કેહકર પારાપાર
 ગયા એટા અલીકા મુક્ત મારા
 મેં હોલી બિર્મે કયા ખાક ખેલા
 વો ખેલા સશ્વે કરકે અપને ખેલા

કહા ફિર બિજ કે લોગોં સે સુનલો
 ગિરેં કતરાત ને આંખોં સે સુનલો
 ચેહી કેહતા હું તુમ સે બરમલા મેં
 મદીને સે નીકલકર કરબલા મેં
 કિયા કામે યઝીદી સે ઝમેલા
 હુસેન ઇન્ને અલી કયા શાગ ખેત્રા
 રંગા કર અપની કદની મેં બી બગવા
 ને વો હોતા તો લેતા ઉસસે શગવા
 કરે તારીફ કયા મેં લાલાગું કી
 રંગે શેહ સે ઉડી પિયકારી ખુંકી
 સુના રેતી હે ઉસકી ઇસ કદર લાલ
 ગુલાલ આગે હે યકસર જુસ્કે પામાલ
 અખીરો મુસ્કો અમ્બરકી હે કયા અસ્લ
 ઝમીને કરબલા કી હે યે નકલ
 હે અયસે કુમકુમુંકી કયા ઝુરત
 ન પાઈ રંજકી ગુન્ગોંને સુરત
 અમન મેં રંગ હે નેહરોંકા પાની
 કબા પેહની ગુલોંને આફરાની

સેહરા:

દુલહે કાસિમકે સળ આજ હે સર પર સેહરા,
 હે યે લાસાની નહીં ઇસકે બરાબર સેહરા.
 ચાંદસે ચેહરેપે કયા તુરે ઇત્તાહી હે અયાં,
 રખે પુર તુર યે લાસાની હે ઝેવર સેહરા.

હતરે જન્નતસે હેં ગીલમાન સુએ કાસિમ આજ,
 કીશતીયે તુરમેં કુલોંકા લગાકર સેહરા.
 રકં બર બાંધતે હેં જામકે હુસેના પ્યારે,
 હોવે ઉસ ચેહરેયે એમંદા ન કયું—કર સેહરા
 સાફ મોતીસે સફા સેહરેકી હરએક લડીયાં,
 થા બજા કહીએ અગર કાને જવાહીર સેહરા.
 તારે મુકેશસે ગુંધા હુવા સર તા પા થા,
 જામે ઝરરીકે બરાબર થા સરાસર સેહરા.
 ખુબ તહરીર કીયા સેહરા યે તુને મુશકીલ,
 કેહ સકેગા ન કોઇ અયસા સુખનવર સેહરા.

સંદલ

આજ શીરદોસસે શખ્ખીરકા આયા સંદલ,
 હુરો ગીલમાને ખુશી હોકે ચડાયા સંદલ.
 કીસ તજમ્મુલસે હુસેન ધગિને અલીકા મારો,
 ઇતરો અંબરસે બસાયા હુવા આપા સંદલ
 પઢતે સલવાત બહમ ખુલ્લસે હુરેં આઈ,
 આકે ખુશ હોકે વડાં સખને ચડાયા સંદલ.
 ધુમ ચો સીમ્ત થી સંદલકી ચહે—વાલાકે,
 દેખને શોકસે હરએક થા આપા સંદલ.
 કીજે તાઅરીફ તો કમા કીજીયે ઉસ સંદલકી,
 હુરો ગીલમાનને જીસકા હો બનામા સંદલ.
 મગ્ગ ખુશખુસે મોઅત્તર રહાતા મર્ગ ઉસકા,
 જીસને થોડાસા કબી સુંધને પામા સંદલ.

દયું ન અહબાબ હોં ખુશ શેઅરકો સુનકર હાફેઝ,
ખુળ દીલ ચરપ યકોં તુને બનાયા સંદલ.

નૌહા.

ખાનુને કહા સોતે હો કીસ નીંદકે મારે,	પ્યારે અલી અસગર,
ક્યા ગુલશને જન્નતકી તરફ તુમબી સીધારે,	પ્યારે અલી અસગર.
નીકલે ન તેરે દાંત તુજે ઘુટનીયોં ચલતે,	માઠરને ન દેખા.
અરમાન મીક્ષે ખાકમેં સખ આજ હમારે,	પ્યારે અલી અસગર.
યે જીરમ તેરા નાઝનીં ઓર ધુપરી તેઝી,	સાયામેં કંઈ ક્યા,
તુમ દેખો તો ચાદરબી નહીં સરપે હમારી,	પ્યારે અલી અસગર
લાશપે તેરે રોને નહીં દેતે હેં આદા,	મુઝ કુખ જલીકો,
નેઝે હમેં દીખલાકે ડરાતે હેં કીનારે,	પ્યારે અલી અસગર.
કાસીમ હે ન અબ્બાસ ન અકબર હેં ન સરવર,	આખીદ હેં સો ખીમાર
અમ જીતી હું કીસકી હીમાયતકે સહારે,	પ્યારે અલી અસગર.
મજરહ કીયે કાન સકીનાકે અફુને,	ઓર મારે તમાચે,
દેખો તો તડપતી હે પડી દર્દકે મારે.	પ્યારે અલી અસગર.

નૌહા

સુગરાને કહા રોકે જો હઝરત હુવે અસવાર,	હય હય મેરે બાબા,
તનહા મુઝે તુમ છોડકે યાં જાઓ ન ઝીનહાર,	હય હય મેરે બાબા,
તનહામમેં ફરકતકા અલમ સેહ ન સકુંગી,	રોરોકે રહુંગી,
ક્યા ગુઝરેગી મુઝપર કે મેં હું સાહેબે આઝાર,	હય હય મેરે બાબા.
સો રેહતી હું મોંહ ઢાંકે શબકો જો દુખીયા,	કોઇ હે યે કેહતા,
દસવીંકો મોહરંમકી યે ખુલ-ખાચેગા ધસારાર,	હય હય મેરે બાબા.

સપ્ત આતા નહીં જાતી હે હજરતકીં સવારી,
તનહાઇમેં ખેટીકા નહીં કોઈ પરસ્તાર,
આ રંજ વઝીર ઉસપે થા અય વાયે મુકદ્દર,
ઇસ સીનમેં મેં અશ્વોસ કુહ બે-કસો નાચાર,

લીજીયે મેં વારી,
હય હય મેરે બાબા.
શરમાતીથી રોકર.
હય હય મેરે બાબા.

નોહા.

ઝયનખ યે બયાં કરતીથી ગરદુકી સતાઈ,
પરદેસમેં લૂટી ગઈ ઝોહરાકી કમાઈ,
પાનીકે લીયે સાથ ગયે આપકે અસગર,
પાનીકે ઇવજ તીરસે ખાસ ઉસને ખુઝાઈ,
કહેતી હે સકીના મેરે સકકેકા ખુલા દો,
પાનીકે લીયે નેહરપે કયું દેર લગાઈ,
રોતી હે બયાં કરકે ચેહી વોહ જીગર આગાર,
અમ્મુનેબી અશ્વોસ મેરી યાદ લુલાઈ,
હે લાશ તેરી ધુપમેં બેસર પડી ઉરયાં,
તુમ મર ગયે ઝોર આહ મુઝે મોંત નઆઈ,
ઉમ્મતકે લીયે આપને સર અપના કટાયા,
સદકે તેરે મઝલુમીકે યે ઝોહરાકી જાઈ,
ઝયનખકા અજબ હાલ થા હૈદર મેં કહુ કયા,
રોરોકે વોહ કહેતી થી હે યે ગમકી સતાઈ,

હય હય મેરે બાઈ.
હય હય મેરે બાઈ.
શીર આયે ન શીરકર,
હય હય મેરે બાઈ.
યા પાની પીલાદો,
હય હય મેરે બાઈ.
અય શેહકે અલમદાર,
હય હય મેરે બાઈ.
ઝોર ખુમેં હે ગઝતાં,
હય હય મેરે બાઈ.
પાનીબી ન પાયા,
હય હય મેરે બાઈ.
શટતા હે કલેજ,
હય હય મેરે બાઈ.

બનબારા.

મેં દુંડ શીરી બન સારા, ન મીલા મેરા બનબારા,
કોઈ પતા કહો પીતમકા, યે રાગ મીટા દો ગમકા.
બેતાબ હે દીવ હમારા—ન મીલા મેરા.

કુરકતમેં તેરી ઓ સાજન, નગરીમે કુકે બનબારન,
હીરે દસ્તમેં હોકે અવારા—ન મીલા મેરા.

નહીં માલુમ અગયે હોતા, પીયા બગ રહા યા સોતા
કયા ભુલ ગયા વો પ્યારા—ન મીલા મેરા.

દર જહાંમેં હાયે ખુદાયા, શાહાંઝાદા ન અપના પાયા
કયા છુપા ગગનમેં તારા—ન મીલા.

ગર લુન્દે ખુદા હો બેવે, હાં ઝરીફ પતા બતલાવે,
કરે શુક કદીમી દુખારા—ન મીલા.

તમામ શુદ્ધ.

ખાસ મોહોરરમ શરીફમેં પઢનેકે કાબિલ કિતાબેં

ઊરદુ ઝખાન ઓર ગુજરાતી હરફમેં

શહાદતનામા	૦—૨—૦	ઝિકરશ શહાદતેન	૦—૫—૦
તુફાને કરઅલા	૦—૪—૦	દરિયાએ ગમ	૦—૩—૦
સખીલનામા	૦—૧—૦	નેહરેગમ	૦—૫—
રૂખાધ્યાત	૦—૪—૦	બહેરેગમ	૦—૪—
જંગનામા હઝરતઅલી	૦—૬—૦	રવઝતુશ શોહદા	૦—૧૨—૦

ઊરદુ ઝખાન ઓર ઊરદુ હરફમેં

આલીસ મરસીયે—હરેક મરસીયેકી કીમત એક આના.

મોહોરરમનામા—દેહલીવાલે હઝરત ખવાજા હસન નિઝામી સાહેબકી દિલચસ્પ તસનીફ. કીમત બારા આને.

ઝિકરશ શહાદતેન—મુસતતદ શહાદતકી કીતાબ હે કીમત આઠ આને.

રૂખાધ્યાતે અનીસોદખીર—કીમત પાંચ આને.

ધસિકે અલાવા મોહોરરમ શરીફમેં પઢનેકે કાબિલ બોહોતસી કિતાબેં હમારે પાસ મોજુદ હે. કિસી કિસમકી ખરીદારીકે વકત હમકો ઝુરર લિખના. ધનશાઅસ્લાહ આપકો હાયદા હોગા.

ઉરદુ ઝપ્પાન ઓર ગુજરાતી હરફી કિતા

નુરનામા—હઝરત રસુલે અકરમ સલંકે નુરકા ઝપ્પાન નિ
પુશખત ઓર સહી છાપા ગયા હે. કીમત દોઆને.

દાધ હલીમા વ મોઅજ્જએ હિરની—નિહાયત ખુ
ઓર સહી છાપા હે કીમત દોઆને.

સિરાજુલ અકાયાદ—હર મુસલમાનકે પઢનેકે લાયક
કીમત એક આના.

રાહુમરે ખિલવત—હર ખાલેગ મુસલમાનકે લિયે ઇસકા
દના ખુશી હે. કયોંકે ઇસ કિતાબમેં જવાન મુસલમાનોંકે પઢનેકી
ખાસ ખાતેં હેં કીમત ચાર આને.

કુતુબુલ ઇસલામ—યે ખાસ તવારીખી કીતાબ હે જુસ્કે
દસ હિસ્સે ઉમદા પુશ ખત. આલા કાગઝ ઓર કપડેકી મઝખુત
જલદ ઓર સુનેહરી નામકે સાથ છપ રહે હેં. ચાર હિસ્સે છપ ચુકે
હેં. શામકી ફતેહકે મુફરસસ હાલાત દરજ હેં હર હીસ્સેકી. કીમત
એક રૂપીઆ.

ઇન તમામકા ડાકકા ખરચા ખરીદારકે ઝિમ્મે હે.

ઇસ પતેસે મંગવાઓ ફેહરીસ્ત મુફત રવાના હોતી હે.

નિઝામીયા બુક ડિપો,

તીન દરવાઝા અહમદાબાદ.

